

3. neděle adventní – pokora a pravda Jana Křtitele

V adventních evangeliích čteme o Janu Křtiteli. Přicházejí k němu lidé a ptají se: „Kdo jsi? Mesiáš? Eliáš? Ten Prorok?“ A na všechny ty otázky Jan odpovídá: „Nejsem ani Mesiáš, ani Eliáš, ani „Ten Prorok“, jsem hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně.“

Jan je člověk, který nestojí o slávu od lidí, ale je oddaný svému poslání – připravit cestu Kristu, aby mohl vstoupit do lidských srdcí.

A v tom je pro nás velikým příkladem. I my máme být oddaní povolání, které nám Bůh v životě svěřil. Ať už je to péče o rodinu, kněžství, zasvěcený život, nemáme hledat světskou slávu, ale máme se ptát: „Pane, co mám dělat, aby Tvoje sláva rostla?“ (A. C. Stojan: „Vše dělám pro větší slávu Boží.“)

Pokora Jana Křtitele by měla být i naší ozdobou.

Dále se Jana ptají: „Kdo jsi?“

A to je důležitá otázka i pro nás. „Kdo jsem já?“

Někdy hrozí, že si na tuto otázku budeme odpovídat zkresleně. Můžeme sami sebe vidět přes růžové nebo černé brýle, ale také můžeme podlehnout názorům, pochvalám, kritice či očekávání druhých lidí. To všechno nás může při sebehodnocení ovlivnit. Abychom se od toho osvobodili, abychom poznali pravdu, která nás osvobodí, ptejme se: „Pane, jak mě vidíš Ty?“ Kdybych dnes umřel, jak by Bůh hodnotil můj život, třeba můj poslední týden?

Advent je doba, kdy se připravujeme na oslavu Ježíšových narozenin. Zdobíme své příbytky a měli bychom vyzdobit i svoje srdce ve svátosti smíření. Pro zpověď, abychom ji mohli dobře a s užitkem prožít, je ta otázka „Jak mě vidí Bůh?“ tou nejdůležitější. Udělejme si čas a snažme se na ni pravdivě odpovědět.

Je možné, že objevíme nějaké věci, hříchy, které nás srazí k zemi. Ale buďme rádi za to, když si dokážeme přiznat, že něco v životě neděláme dobře, protože to je základ o který se můžeme opřít, když se chceme změnit. Dokud si nepřiznám chyby, tak se můj život nemění k lepšímu. Na druhou stranu bychom se neměli jen utápět v pocitech viny, ale měli bychom si vážit i toho dobrého, co v tom životě máme a děláme a měli bychom za to děkovat. Nikdo není je dobrý nebo zlý. Každý máme své světlé a stinné stránky. A je potřeba to dobro rozvíjet a s tím špatný bojovat.

Ve chvíli, kdy se člověk začne měnit, mění se i svět kolem něho. Je takový příběh o člověku, který si stěžoval na svou rodinu: „Pořád jim říkám, co dělají špatně a oni se vůbec nemění. Neustále mě rozčilují. Pořád se hádáme. Co mám dělat, aby byl konečně klid?“

„Příteli, přestaň se hněvat nad tím, co oni dělají špatně a začni se radovat z toho, co ty děláš dobře. Nevšímej si jejich chyb, ale svých ctností. Nepřemítej pořád nad jejich hříšností, ale mysli na svatého Boha. A tvá duše i tvůj dům naleznou pokoj.“

Pokud jsme nespokojení se světem a druhými, často to pramení z toho, že jsme nespokojení sami se sebou. A dokud se pravdivě nepodíváme do svého nitra, není nám pomoci.

Člověk se může změnit, když si pravdivě přizná jak na tom je a nejlépe se mění v Boží blízkosti, jak nám to ten příběh naznačuje. Myslet na Boha, přebývat u Boha a mluvit

s Bohem o sobě. To jsou důležité věci, které by neměly chybět v životě žádného křesťana. Ale přiznejme si to, chybí.

Někdy se víra stane formalitou. Odříkáme naučené modlitby, splníme náboženské povinnosti, ale s živým Bohem se nesetkáme. Chybí nám osobní setkání ve kterém živému Bohu odevzdáme své pocity, radosti, smutky, obavy, bolesti a načerpáme útěchu a nalezneme cestu. Bez takovéto modlitby pak křesťanství umírá.

Proč se tak děje? Často lidé říkají, že nemají čas. Ale je potřeba vědět, že když si ten čas uděláme, tak nás ta modlitba odmění. Bůh je velkorysý dárce. A čas „ztracený“ v jeho blízkosti je časem, kdy se rodí a roste naše vnitřní štěstí.

V těchto týdnech jsme se začali scházet s muži k tiché modlitbě – k adoraci před svatostánkem. První setkání jsme si pověděli něco o modlitbě a pak jsme se 15 minut v tichu modlili. Po dvaceti minutách jsme skončili a ptal jsem se, jestli to nebylo moc dlouhé. Říkali, že ne, že to bylo akorát. Na druhém setkání už se modlili čtyřicet minut a na třetím přes hodinu a nechtělo se jim odejít domů. Začalo to tím, že měli v sobě touhu a chtěli pro svou víru něco udělat. Rozhodli se obětovat čas a objevili během krátké doby, jak dobře může být člověku s Bohem.

Čas s Bohem nás činí bohatšími lidmi. Jsme obohaceni pokojem, radostí, štěstím.

Čím dříve začneme budovat s Kristem osobní vztah, který nás bude proměňovat, tím líp pro nás. Tím dříve se staneme požehnáním pro tuto zemi, pro naše rodiny, farnosti. Dnešní doba neposlouchá moralisty, protože potřebuje svědky, kteří se setkali s živým Bohem a prožívají s ním něco krásného. To je to, co potřebují vidět děti na svých rodičích, aby mohli rozvíjet svoji víru a budovat vztah s Bohem.

A jediný, kdo pro to může něco udělat jsme my sami. Já se musím rozhodnout, že se chci setkat s živým Ježíšem a udělám si na to čas. A zbytek už je v Boží režii.

Na závěr tu mám myšlenku jednoho starého kněze: „Stáří člověka připraví o zdraví, zábavu, o přátele, kteří umřou, ale přesto je v něm skryta jedna radost – přibližuje nás Kristu.“

Přeji Vám radost z blízkosti Krista, radost, kterou budete moci nabídnout druhým (Aby když od vás odchází mohli říkat: „S tím člověkem mi bylo dobře, protože z něho vyzařovalo něco dobrého, krásného, Božího.“)

Chci vám také popřát, aby to přátelství, které dnes začínáme budovat stále rostlo, bylo den ode dne pevnější a jednou, až přijde to stáří a všechny ostatní radosti a útěchy pomínou, aby ta radost z blízkosti Krista vám zůstala a všechny ostatní pomíjející radosti vám vynahradila. Amen.